

IN MEMORIAM

Dr. sc. Vera Micolčević,

naša istaknuta stručnjakinja iz povrćarstva,
umrla je u Slavonskom Brodu
4. ožujka 2006. godine

Dr. Vera Micolčević rodila se 1914. u Ruščici kod Slavonskog Broda. Završivši gimnaziju u Slavonskom Brodu upisala se na Poljoprivredno-šumarski fakultet u Zagrebu, gdje je diplomirala 1938. Nakon pripravničkog staža na Poljoprivrednom dobru Božjakovina, radila je kao nastavnik poljoprivrednih predmeta na Učiteljskoj domaćinskoj školi u Zagrebu. Od 1943. do 1945. specijalizirala se u Zavodu za vrtlarstvo Poljoprivredno-šumarskog fakulteta, a nakon toga radi jednu školsku godinu u Vrtlarškoj školi u Brezovici. Prelaskom u Zavod za ratarstvo u Botincu 1946. započinje njezin samostalni istraživački i znanstveni rad na oplemenjivanju, sjemenarstvu i agrotehnici povrtnih kultura. Osnovala je Odsjek za povrtno bilje i bila njegova prva šefica. Organizacije su se s godinama mijenjale, ali je ona ostala na istom mjestu sve do odlaska u mirovinu 1980. godine.

Već 1947. nova sredina prepoznala je u njoj velikog radnika što je okrunjeno ordenom rada III reda.

Od 1949. pojavljuju se njezini radovi u stručnoj literaturi, a istovremeno piše popularne publikacije o različitim vrstama povrća. Na osnovu višegodišnjih istraživanja izradila je doktorsku disertaciju pod naslovom: "Prilog poznavanju gospodarski važnijih morfoloških i bioloških svojstava domaćih sorata kupusa" na temelju koje je 9. siječnja 1960. stekla stupanj doktora poljoprivrednih znanosti na Poljoprivrednom fakultetu u Zagrebu.

Iste je godine izabrana za znanstvenog suradnika, 1967. za višeg znanstvenog suradnika i 1973. za znanstvenog savjetnika, čime je postigla najviše znanstveno zvanje.

Brojna istraživanja sorti i tehnologije glavnih povrtnih vrsta provela je ne samo na pokusnom polju u Botincu, nego i u PIK-u Neretva i na području Pule, u Slavoniji i drugdje, a na osnovu toga objavila je 17 znanstvenih i 25 stručnih radova. Radila je na selekciji i uzdržnoj selekciji domaćih ekotipova i starih

sorata, koje zahvaljujući njoj još uvijek imamo na tržištu, što je sada postalo osobito važno u ekološkom vrtlarstvu. Selekcionirala je dvije nove sorte: rajčicu Zagrebačka rana i grah mahunar Poboljšana Indiana, otpornu na visoke temperature, koje je priznao Savezni sekretarijat za poljoprivredu 1967. i dvije sorte salate: Posavka i Vegorka koje su priznate 1984. godine.

Napisala je 5 popularnih knjiga za individualne proizvođače o najvažnijim vrstama povrća.

Za unapređenje i razvoj povrćarstva izradila je 6 studija od kojih treba naročito istaći Poljoprivredne studije o mogućnostima proizvodnje povrća za preradu u regijama Bejaia i Djidjelli u Alžiru.

Bila je 4 mjeseca na specijalizaciji u Francuskoj, na dužem studijskom putovanju u Bugarskoj, te na kraćim studijskim putovanjima u Engleskoj, Nizozemskoj, Danskoj, SAD, Francuskoj, Mađarskoj i dr. Sudjelovala je na simpoziju o oplemenjivanju rajčice u organizaciji EUCARPIA u Francuskoj i Internacionalnom hortikulturnom kongresu u Bruxellesu.

Služila se francuskim, engleskim, njemačkim, ruskim i bugarskim jezikom.

Kroz svoj dugogodišnji rad stekla je golemo iskustvo koje je nesebično dijelila komegod je trebalo, bilo društvenim gospodarstvima ili seljacima. Organizirala je proizvodnju sjemena različitih vrsta povrća, a naročito kupusnjača u Istri, za što je bila pravi ekspert.

Živjela je za svoju struku i bila neumorni radnik, što je zahtijevala i od svojih suradnika i radnika na eksperimentalnom polju. Uvijek je bila spremna pomoći i nesebično dijelila znanje i iskustvo. Za cijelog radnog vijeka od 42 godine gotovo da i nije imala privatnog života. Bog joj je dao dug život i preko 20 godina u mirovini, kad je mogla ispuniti i svoje potisnute želje za putovanjima po svijetu, posjete koncertima i drugim kulturnim sadržajima. Iako nije imala vlastitu porodicu, imala je ispunjen život.

Ružica Lešić